

Debat-red

21. OKT. 1997

HVORDAN KNÆKKES BOLIGNØDEN?

- vedr. rydningen af Ahornsgade 10c og b.

Tirsdag nat klokken 3 stormede politiet det besatte hus Banzai, Ahornsgade, Nørrebro, og anholdt 14 beboere. De 14 beboere blev taget på Station 3. og sigtet efter loven om husfredskrænkelse. Beboerne var alle unge, der nødsaget af bolignød, var flyttet ind i et tomt baghus. Bolignød i København for unge er absolut ikke et nyt problem, og selvom der er taget utallige initiativer for at gøre Københavns magistrat opmærksom på det, har politikerne aldrig taget det seriøst.

Ved hver studiestart ser vi de samme overskrifter i aviserne; Unge er nødt til at bo på vandrehjem, nedlagte hospitalsstuer, campingvogne og sågar telte. Det kan ikke passe at i et velfærdssamfund som vores, at unge mennesker ikke kan få et rimeligt sted at bo, til en rimelig pris. Det der har gjort denne sag endnu mere uoverskuelig er, at Bydelsrådet var gået i forhandlinger med gruppen af unge boligløse, for om muligt at finde dem nogle alternative boliger. Det er svært at forstå hvorfor politiet ikke ventede til at disse forhandlinger var fuldendte, før de skred ind. Der har, som skrevet i pressen, været utallige klager fra de lovlige beboere, men meget få af disse har fundet vej til de unge boligløse, der derfor har haft svært ved at tage dem til efterretning. De klager, der har været skal jeg ikke prøve at negligere her, men gruppen havde selv taget initiativ til at rydde op i naboproblemerne, desværre viste det sig meget svært at komme i kontakt til de lovlige beboere. Det mest vigtige i denne sag er dog ikke det faktum at nogle unge boligløse ser sig nødsaget til at besætte et tomt hus, snarere det faktum at det er nødvendigt for dem, for at få et sted at bo. Ingen nyder at bo i et hus, uden varme og med en konstant frygt for at politiet kommer stormende ind og anholder én.

Der findes i Københavns kommune alene, om ikke en million, så hundreder af tusinder kvadratmeter tomme erhvervslejemål, og der bliver bygget flere. Det er uforståeligt at nogle af disse erhvervslejemål ikke bliver omprioriteret til ungdomsboliger, især når Bysfordyrelsen nedlægger bolig efter bolig som unge rent faktisk har råd til. Det er på tide at boligpolitik for unge bliver taget på dagsordenen til det kommende valg; hvad vil politikerne gøre ved dette problem som i Årevis har skæmmet København - sandsynligvis ... ingenting. Politiets aktion natten til tirsdag kan måske synes succesfuld på mange måder, men den har ikke løst boligproblemet for de unge der boede i Ahornsgade. Endnu engang har politikerne prøvet at løse et politisk problem ved hjælp af ordensmagten. Når politikere går til valg sker det gerne under pæne paroler, hvor de lover guld og grønne skove, men hvis man så kigger tilbage på deres resultater, er det svært at se sammenhængen mellem deres valgsløgens og resultaterne fra forrige valgperiode. Derfor vil jeg gerne stille et spørgsmål til alle politikere i Borgerrepræsentationen, og Bydelsrådene: hvilke initiativer har i taget for at løse boligproblemerne for unge mennesker i kommunen? - sandsynligvis ... ingenting.

Som ung i København er der altid minimum én af ens venner og bekendte, der står i bolignød, er det sådan at vi vil have at vores samfund udvikler sig? At alle de grupper af mennesker der har svært ved at komme til orde i debatten, "de nemme ofre", bliver dem der bliver fri jagt på, i politikernes kamp om populære skattesænkninger, p-pladser og liebhaver-lejligheder. Nu er det ikke sådan, at der er noget galt med etableringen af familielejligheder, fjernvarme og termovinduer, men når det presser de unge og fattigrovene ud af byen er der et eller andet galt. Historien viser tydeligt, at det især er de unge, der er med til at gøre en by som København levende, derfor syntes det også svært, at de skal presses længere og længere ud af byen.

Bolignøden er ikke et problem, der løses nemt, men det burde ikke forhindre nogen i at tage fat på det. Det skal løses på et eller andet tidspunkt, hvis København ikke skal ende som andre storbyer i verden, hvor hjemløse ses boende i papkasser og under parkbænke. Det kan lyde som et skræmmebillede, men hvis der ikke snart gøres noget kan det blive til en skræmmende realitet. Jeg har svært ved at tro, at det er en fremtid som nogen ønsker, uanset politisk tilhørsforhold.

Jeg håber, at jeg med dette indlæg kan være med til at starte den længe manglende debat om emnet, selvom det kan synes uoverskueligt at håbe på. Og jeg vil gerne opfordre alle der er, eller kender én, som er boligløs til at hjælpe med at sætte denne debat i gang, ikke bare i København, men i alle de byer i Danmark der står overfor samme problem.

Dan Abrahamsson, ung boligløs i København.

Kan kontaktes via

Gaderummet, Nørrebrogade 56B, 4.sal, 2200 København N.

Tlf. 3537 4735

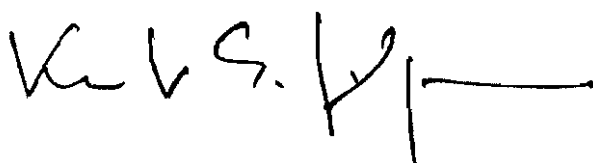
Dan Abrahamsson
~~10/10~~ Gaderummet
Nørrebrogade 56 B, 4.
2200 København N

24. oktober 1997

Kære Dan Abrahamsson.

På grund af den store tilgang af stof til debatsiderne har jeg desværre ikke haft mulighed for at placere Deres artikel, hvorfor jeg med beklagelse må returnere den.

Med venlig hilsen

Kresten Schultz Jørgensen
DEBATREDAKTØR